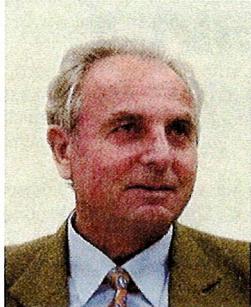

Свободен час®

Април 2007

“...Човек е обречен да бъде свободен...” Жан - Пол Сартр

Мили читатели,

Пред вас е новият брой на вестник „Свободен час“. В него ние ще разкажем за нашия живот в училище, за успехите и постиженията си в сферата на науката, изкуството и спорта, за празниците, за миговете на почивка. Ще споделим всичко, което ни вълнува, радва и тревожи, ще изразим мечтите и надеждите си, защото ние сме не само българи, а и европейци, и хора на света. Притежаваме силата и смелостта да бъдем свободни в духовните си пориви, в делата си. Затова и мотото на нашия вестник винаги ще ни напомня, че: „... Човек обречен да бъде свободен...“.

инж. Димитър Шишманов - директор на
ПГМЕЕ - гр. Бургас

Какви промени в българското образование - и конкретно в ПГМЕЕ - очаквате след влизането ни в Европейския съюз?

Да се запази най-доброто, което имаме :

- ☒ Човешките отношения, изградени на засчитане достойността на ученика;
- ☒ Да се дава шанс на всеки да успява според възможностите си, мотивацията и труда, който полага.

Да се промени моделът на подражание:

- ☒ НЕ на мрачния, сърдит на целия свят, затворен в кръга на собствените си интереси победител на всяка цена;
- ☒ Да на лъчезарния, силен и умен, добър и справедлив, творящ и отстояващ собствените си права.

Да се промени моделът на системата:

- ☒ НЕ на консерватизма и на безумните експерименти;
- ☒ НЕ на липсата на прозрачност и логика в управленските актове;
- ☒ Да на здравия разум и логиката при структуриране и управление на образователната система.

Да се промени учителят:

- ☒ НЕ на унизителното положение, в което е поставен учителят с цялата нормативна уредба и със заплащането на труда му;
- ☒ НЕ на негативизма, който залива българското училище;
- ☒ НЕ на безумното натоварване с очаквания и лишаване от ресурси;
- ☒ НЕ на управленския диктат;
- ☒ Да на солидарността и смелостта;
- ☒ Да на постоянния стремеж за самоусъвършенстване;
- ☒ Да на себераздаването и съпреживяването на успехите на учениците;
- ☒ Да на добротата и състраданието;
- ☒ Да на възискателността и личния пример.

“Това, което приемаме като основание за живот, е в същото време великолепно основание за смърт”
Албер Камю
(Есе)

В днешно време на деградация и упадък в характера на хората, много малко си задават така важния въпрос за съществуването. Повечето нямат никакви цели в живота и това е пагубно за самите тях. Екзистенциално погледнато- много от нас намират своя смисъл чрез върата. Тя е един от универсалните пътеводители и помощници на „загубилите“ се в търсене на смисъла на живота.

Основанията за съществуване на човека са много. Същността на всеки от нас предхожда съществуването, а свободата и автентичността на човешкото битие е чиста форма на екзистенциализъм. Неподправено точно звути мисълта на Карл Ясперс, че „нещата съществуват сами по себе си“. Така той иска да каже, че ние, хората, сме като свободни електрони, които рядко пресичат пътищата си.

Всеки човек на този свят трябва да има основателна цел в живота си, която да го крепи и да дава смисъл на съществуването му. Такива могат да бъдат различните вървания, религията, продължаването на рода, единството със сродна душа, целите. Една от най-първичните е продължаването на рода и отглеждането на здраво и отговорно поколение. Основание за съществуване е и обвързването между двама души, които споделят общи цели в своя живот. От друга гледна точка всеки човек, постигнал целта си, би умрял, за да я защити. Образно казано това е рядка „порода“ хора, които са готови на всичко, за да умрат като достойни граждани...

Основанията за живот и смърт са две много близки понятия. Така, както бихме живели за хората, на които държим, така бихме дали и живота си за тях. Един от основните въпроси на философията е именно този - дали си струва да се живее или не. С тази мисъл Камю ни показва абсурда да се живее в хаоса на света, който с пълна сила се опитва да се противопостави на човека. И... замисляйки се, излиза, че нито светът, нито човекът са абсурдни, а събръкаността се появява някъде между тях. Камю ясно показва, че за него абсурдът е неизбежно заложен в съществуването на човека. А то е нестихваща борба, която носи постоянно отрицание и никога не дава така необходимата надежда...

Дори ние да осъзнаме този абсурд на битието, то остава завинаги такова и нищо не е в състояние да го промени. Единственият изход е постоянната борба с абсурда, въпреки изгледите за неуспех. Всеки е длъжен да опита. И тук се сещам за Сизиф, който е принуден вечно да тласка скалата към върха на планината и тя да пада в подножието й...

Рационално погледнато животът и смъртта са неизбежно свързани - те са и естествено продължение на земния път на всеки от нас. Смъртта е своеобразен начин за появата на нов живот, а следователно и на нова борба с абсурда.

Това е вечният кръговрат на живота. „Панта рей“ (всичко тече, всичко се променя), както е казал Хераклит. Едни „войни“, борещи се срещу абсурда умират, но се раждат нови... И както тържествено заявява Камю: „Самата борба на порива към върховете е достатъчна, за да изпълни човешкото сърце...“ Тук се крие не само вечният стремеж на човека към прогрес, но и корените на истинското щастие.

РАВНОСМЕТКА

2 стр

Мария Петкова
помощник - директор по
учебната част в ПГМЕЕ -
гр.Бургас

Госпожо Петкова, европейци
ли са по мислене и поведение
учениците от ПГМЕЕ?

Как да върнем усмивката в училище? И учителите, и децата имаме нужда от помощ, за да бъдем разбрани, за да общуваме и работим заедно адекватно. Трябва да внимам в потребностите - и нашите, и особено тези на днешните деца, да разберем възможностите им за изява и за самореализиране. Често припомням пред колегите си един свой принцип: „Ако не обучаваш децата, никога не влизай в училище, защото ще осакатиш мнозина, а сам ще изпаднеш в трайна професионална неудовлетвореност, която ще рефлектира върху поведението ти!“

На фона на членството ни в Европейския съюз изъпква и един нов елемент- признаване на всичко стойностно, присъщо на ЕС, и приобщаване към него, при запазване на собствената уникалност. Впрочем, напоследък все по-рядко срещаме думите „отчество“ и „родина“ - съкаш обхванати от идеята на всяка цена да бъдем европейци, наститихме езика си с много „европейски“ понятия, а поизгубихме онези, които показват нашата принадлежност към най-висшите ценности, като родината. Свързването ни с европейското пространство не бива да ни кара да оставяме на заден план изконни, традиционни чувства и отношения.

Нашите ученици, като връстници на демокрацията, са интелигентни, амбициозни, енергични, с желание да успеят. Те вярват, че могат да постигнат всичко, което искат. По-практични са в избора на професия, в представите си за бъдещето - виждат го материално обезпечено, без финансови проблеми. Младите са повече прагматици, отколкото идеалисти. Прави ми впечатление, че мнозина от тях осъзнават колко е важно да си българин в момента. Дори амбициите и възможностите да ги водят на Запад, в други европейски страни за специализация, те казват, че искат да се върнат и с натрупаното знание да допринесат за добруването на родината. Наясно са, че са едно от първите поколения, на които се пада честта да изградят страната такава, каквато искат да бъде.

Нашите ученици от ПГМЕЕ се включват успешно в изпълнението на много международни образователни проекти в Германия /Дегендорф/, Турция /Чорлу/, така че отблизо познават живота на своите връстници от различни страни и могат да правят разумни сравнения. Ето съвсем кратка част от техни мnenия в анкета:

„Българинът винаги е носил в себе си самосъзнанието на европеца. Затова се чувствам винаги европейка, но най-вече българка, частница от нация, заслужаваща респекта и възхищението на другите страни от ЕС.“;

„Какво значи да се чувстваш европеец? Ако това е да се чувствам повече от всякога българин, да съм свободен и щастлив човек, то отговарям положително. И не заради присъединяването ни в ЕС. България е била и винаги ще бъде част от Европа!“;

Като дългогодишен преподавател и помощник-директор работя и наблюдавам младото поколение вече десетки години. Днес в обществото все още не е преодоляна кризата на ценностите и от нея са засегнати най-незрелите, формиращите се. Но ме радват онези проблясъци, преминаващи в по-ярки искри, на добри и обнадеждаващи интереси, на постыпки и реакции, които ме правят оптимистка.

Днес, в безкрайния български преход, нашите деца живеят в трудно време, предизвикателства и пред тях, и пред нас, възрастните, са огромни, особено след влизането ни в Европейския съюз. Убедена съм, че младите искат да видят и другата система - тази, която се приобщаваме. Системата на правила, на закони, на добронамереност в отношенията между хората. Иска ми се истински да вярвам, че бъдещето - лично, национално, общоевропейско - зависи преди всичко от нас самите.

Нашите успехи

Име	Клас	Изява	Място
Тодор Стоев Христо Неделчев	XI ж XI ж	Международна олимпиада по мехатроника - Румъния	II място II място
Георги Дамянов	XI в	Международен конкурс за рисунка "Баба Марта 2007г." - Франция	I място
Христо Янакиев	XI г	Национална конференция по физика: "Компютърна презентация на тема – физични процеси при ДВР"	
Стоян Иванов	XI г	Регионална ученическа конференция по философия "Човек. Свят"	Отлично представяне
Петър Пламенов Петров	XI и	Национален турнир на младия физик	Специална награда
Анна Йорданова	IX в	Национален конкурс за рисунка: " Водата- извор на живот"	II място (общинско)
Христо Янакиев Петър Якинов	XI г XII г	Класиране за национален кръг – олимпиада по техническо чертане	
Георги Василев Красимир Яиков Димитър Йорданов	XII г XII г XII г	Класиране за национален кръг - олимпиада по компютърна графика	
Илиян Тодоров Иван Шерманов Александър Караманов Живко Стоянов Тодор Русинков Иван Ружев	VIII з VIII з IX и IX и IX и IX и	Олимпиада по физика – областен кръг	
Николай Младенов Михаил Михайлов	X и X и	Олимпиада по математика	
Данчо Хаджипанасов Николай Младенов	X и X и	Фестивал – "Наука на сцената"	

Общински ученически игри

Баскетбол 8 – 10 клас	I място
Баскетбол 11 – 12 клас	I място
Хандбал 8 – 10 клас	I място
Хандбал 11 – 12 клас	I място
Тенис на маса	I място
Шахмат	III място
Волейбол 8 – 10 клас	I място
Плуване	I място
Бадминтон	I място

Областни ученически игри

Баскетбол 8 – 10 клас	I място
Баскетбол 11 – 12 клас	I място
Хандбал 8 – 10 клас	I място
Хандбал 11 – 12 клас	I място
Тенис на маса	I място
Плуване	I място
Бадминтон	I място

Мехатроника

През тази учебна година започна обучението на нашите ученици по едно от съвременните направления в техниката - мехатроника, обединяващо механика, ел.техника и техника на управление. Бе сформиран екип от 11° клас: Иван Киряков, Георги Димов, Диан Терзиев и Юсуф Ахмед и от 11° клас: Тодор Стоев, Христо Неделчев, Стоян Денчев и Петър Минчев, с ръководител инж. Валентина Маркова. В края на 2006 г., след проведеното вътреучилищно състезание, за участие в Националната олимпиада по махатроника в София бяха класирани два отбора, с по двама ученици. В Националната олимпиада взеха участие общо 8 отбора - от Бургас, София и Пловдив. Подготовката на учениците и самата олимпиада бяха проведени с пневматична техника, доставена от германската фирма „ФЕСТО“ /водеща в Европа/, включваща и софтуер за по-ефективно и съобразено с новите тенденции обучение на нашите ученици. Домакин на олимпиадата в София бе представителството на „ФЕСТО“ в България.

Нашите два отбора заеха II място - Тодор Стоев и Христо Неделчев /11° клас/ и III място - Иван Киряков и Георги Димов /11° клас/. На Международната олимпиада по мехатроника в Букурешт, в края на април 2007 г., където участваха 20 отбора от 7 държави: България, Германия, Румъния, Македония, Босна и Херцеговина, Черна гора и Молдова, нашите ученици Тодор Стоев и Христо Неделчев /11° клас/ заеха II място. Участниците разработиха и презентираха творческа задача за автоматичен пневматичен участък, реално действащ в производството.

Идеята и целата дейност по организацията и финансирането на тези олимпиади е на Бюрото за подпомагане на средното съсловие на Балканите - проект на занаятчийската камара в Кобленц /Германия/, който е финансиран от немското Министерство за икономическо сътрудничество и развитие. Целта на проекта е да се подпомогнат малките и средни предприятия в Югоизточна Европа и в частност - в България. Приоритет на бюрото е и професионалното обучение за успешно изграждане на конкурентноспособна икономика в условията на общия европейски пазар и подготовката на кадри за малките и средни предприятия.

В тази връзка усилията, работата и успехите на нашия екип, съвместно с Балканското бюро, са насочени от една страна към въвеждане на мехатрониката като предмет за изучаване и в българските специализирани училища /ако е от 7 години в румънските/, включително и в нашата гимназия, а от друга страна - към въвеждане на модерно професионално обучение в подготовката на нашите ученици. Работата продължава...

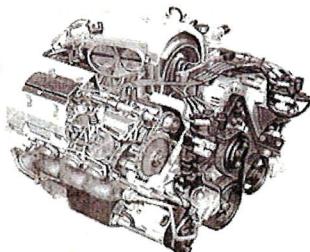
инж. В. Маркова

Двигатели с вътрешно горене

урок-презентация

Съдържание:

1. Исторически бележки
 - Двигател на Николаус Ото
 - Двигател на Рудолф Дизел
2. Устройство
 - Четири тактов двигател
 - теоретична Р-В диаграма на четири тактов процес
 - анимация
3. Приложение на термодинамиката в двигателите с вътрешно горене
4. Тест за проверка на знанията
5. Методическа разработка на урока

Занимания по мехатроника

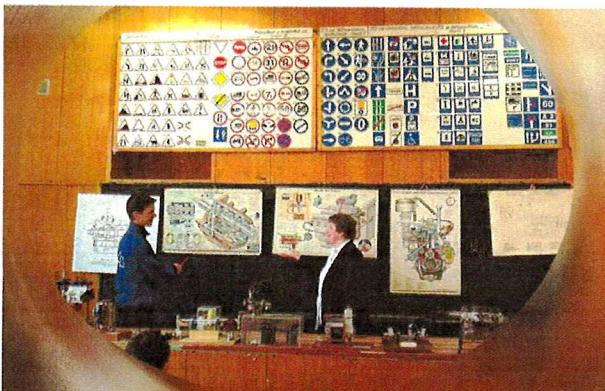
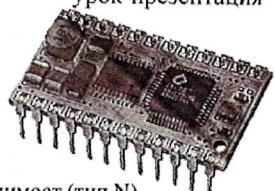
Изготвили:
 Христо Янакиев vi_hri_el@abv.bg
 Милко Тодоров dragonfist@abv.bg
С ръководител:
 инж. Христина Жабова ina123123@abv.bg
 Мария Петкова
 ПГМЕЕ гр. Бургас

Полупроводници

урок-презентация

Съдържание:

1. Общи сведения.
2. Строеж на веществото.
3. Собствен полупроводник.
4. Собствена проводимост.
5. Полупроводник с електронна проводимост (тип N).
6. Полупроводник с дупчеста проводимост (тип P).
7. Тестови задачи.

В час по ДВГ

Изработели:

Данail Хаджиананов - fmf_fullmetal@abv.bg
 Николай Младенов - nikito1118@yahoo.com

Ръководител:

Инж. Тотка Пенкова - tia54@mail.bg

РАВНОСМЕТКА

Духовият оркестър в ПГМЕЕ

През 2001 година, след 10-годишно прекъсване, се възраждат традициите на духовия оркестър в нашето училище под ръководството на г-н Купен Воденичаров. Днес ПГМЕЕ се гордее със своите 20 музиканти, които показват великолепните си умения не само по улиците на Бургас, а и на манифестиции по жълтите павета на София.

След поредица от успехи оркестърът получи военноморски униформи, предоставени от Атия-Бургас, и частично подновяване на инструментите с помощта на директора на ПГМЕЕ г-н Д. Шишманов. Вярваме, че нашият оркестър ще продължи да се развива и да впечатлява публиката с уменията си и с богатия си репертоар. А да участвуши в него е и гордост, и радост, и истинско щастие. Защото няма по-голямо удоволствие от това да бъдеш част от един екип приятели, с които се докосваш до изкуството, пресътворяващ музиката и ставаш част от Вечността!

Велико Киселичков, X³ клас

Приятелско посещение в България на учители и ученици от Професионално техническо училище-гр.Чорлу/Турсия/

По време на производствения стаж в завод "FIAT" - гр. Бурса наши ученици посетиха и Професионалното училище към него

Когато морските вълни посетиха планинските орли ...

Зимен лагер в туристически комплекс „Ален Мак“
Мальовица
22.12. - 26.12.2006 година

Приятно е усещането за предстояща ваканция - кроиш планове, мечтаеш , вълнуващ се от мисълта , че настъпва време да отдъхнеш от уроци и домашни и да се потопиш в света на емоциите и игрите . А през зимата възможностите да прекараш незабравимо ваканцията са безспорно в планината . Така, в края на декември, след едномесечно вълнение, нашият зимен лагер се превърна в реалност .

Група ученици от девети и десети клас при ПГМЕЕ , организирани от класните ръководители: г-жа Таня Пантова, г-жа Тотка Пенкова и г-жа Стефка Велкова, избрахме една от най-красивите български планини-Рила. В подножието на връх Мальовица изживяхме няколко незабравими дни . На височина 1750 м., в северозападната част на Рила планина , имахме невероятния късмет да се порадваме на първия паднал сняг.

Топлина и уют ни предостави туристически комплекс „Ален Мак“, където бяхме настанени. Добрите условия и обслужване направиха престоя ни приятен и спокоен.Отдохнахме се на спорт, пързаляне със ски и активна почивка . Ежедневните походи и разходки сред зимната природа ни заредиха с енергия и сила , а удобните писти и ски-влекове радваха очите на морски чеда като нас.

В атмосфера на истинска зимна приказка посрещнахме и два от най-хубавите християнски празници - Бъдни вечер и Рождество Христово (Коледа). Успяхме да изпълним празничните дни с приятни изненади и забавления . Така не почувствахме , че сме далеч от своите семейства и не сме с тях на тези свети празници .

С помощта на нашите преподавателки организирахме интересно дните и вечерите в планината и времето измина неусетно . Тъжно беше да си вземем довиждане със снежните пази на Рила . Но като истински морски вълци се сбогувахме с планинските орли и отпътувахме за родния Бургас с тайничката надежда да се върнем никога отново тук !

Незабравими мигове от Коледния бал с маски - декември 2006 г.

Мирослав Николов и Николай Славов , X³ клас

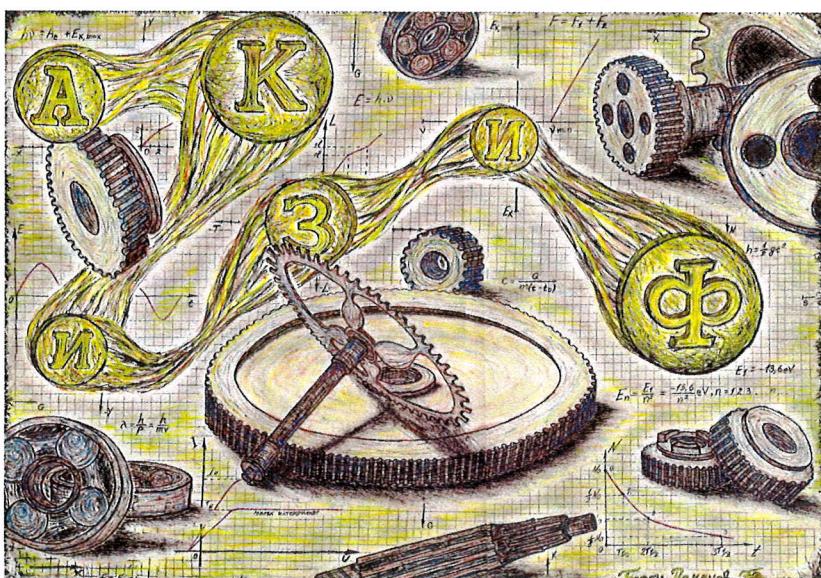
ТАЛАНТИТЕ ОТ ПГМЕЕ

Георги Димитров Дамянов е ученик от XI^в клас, специалност "Художествени изделия от метал". Роден е на 21.06.1989 година в гр. Айтос, където живее и в момента. Основно образование завършва в родния си град, а след осми клас постъпва в Професионална гимназия по механоелектротехника и електроника гр. Бургас.

Като всички млади хора и Георги обича компютрите. С леката усвоява програми като Corel Draw, Word, Excel и др. Интересува се от дизайн, архитектура и спорт. Но най-много го влече рисуването. Много от преподавателите му ще потвърдят, че Георги е мълчалив и вгълбен, а причината за това най-често е поредната му рисунка, появяваща се сякаш "от нищото" в тетрадката. Участието му в организирания в Париж

(Франция) международен конкурс за рисунка на тема "Баба Марта" наистина е повод за гордост в своята възрастова група (13-18 години). Георги спечели първа награда. Това не е първото му участие в подобни конкурси, но получената награда за него е особено ценна. Тази година Георги ни изненада приятно и с есето си на тема "Де българското?", което поместваме по-долу. Нека му пожелаем още много успехи!

Георги Дамянов , XI^в клас

„Де българското?“ (Есе)

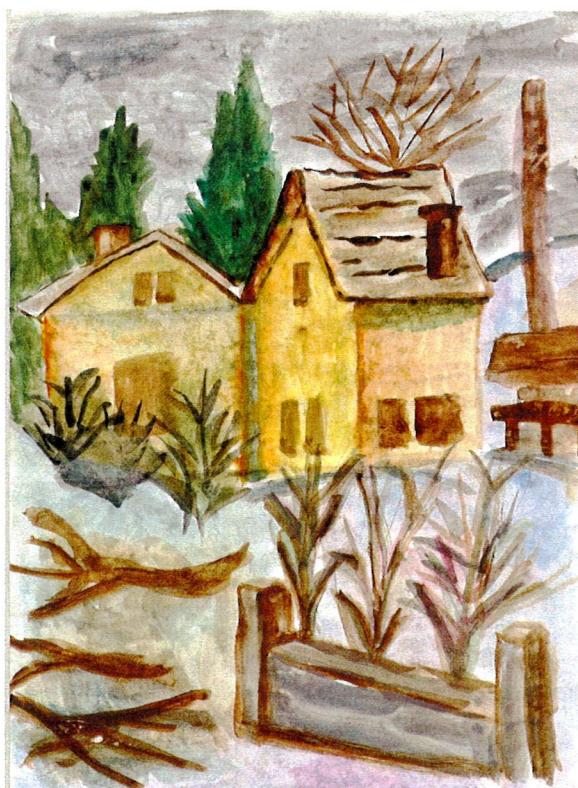
„Де българското?“ Българското е в българите, в истинските българи, които вярват в България, които я тачат и мелеят за нея. То е в онези българи, които обичат родината си, и които са готови да умрат за нея, за своето свидно отечество.

„Де българското?“ Българското е в земята. Тази земя, която обичаме и мразим, на която се смеем и плачем. Тази земя, на която живеем.

„Де българското?“ Българското можем да видим в Левски-човека, който е дал живота си за българския народ, за да му покаже пътя, водещ към свободата. То е в Ботев - недостигнатия връх в българската литература. То е и в Дядо Йоцо-българския патриот от разказа на Иван Вазов, който никога не загубва вяра в българското.

„Де българското?“ Българското е в зелената трева в полето, в сините вълни на Черно море, в гордо издигащите се планини, в приказните гори, в бързеите на нашите реки. Българското е в нас и около нас.

Георги Дамянов , XI^в клас

Матю Добрев - 2005г.

ПОЗИЦИЯ

И дръзки, и толерантни (Ece)

Една от характеристиките на съвременното младо поколение е, че е по-освободено като себеизразяване и усещане, смело и напористо, но също и по-отворено към света и търпимо към различията.

И дръзки, и толерантни - това са едни от най-добрите черти на нас, младите. Да сме дръзвовени и устремени, изпълнени с енергия, смелост и решителност. Самочувствието ни идва от факта, че всичко зависи от нас, ние ковем съдбата си. Чрез съвременните комуникационни средства и информационни технологии светът се превърна в „глобално село“. Времето и пространството се променят в един свят на безкрайни възможности. Но най-важното е, че имаме избор. В моя свят аз господствам, аз го моделирам и бих възкликал дръзко: „Светът е мой!“

Но в същото време трябва да дам възможност и право и на заобикалящите ме. А това означава толерантност. Въсъщност това е отношението ни към света и другите хора. Да бъдем себе си, но да дадем право и на себеподобния да бъде себе си, тоест друг и различен. Да признаем и уважим другостта. Тя е богатство. Толерантността, търпимостта, уважението са съвременното модерно, цивилизирано отношение. Съвременният свят, съставен от различни раси, вероизповедания, социални принадлежности и други, е пъстър букет от хора. Този принцип е заложен от великата майка Природа. Там всичко е пъстро, многообразно, различно, но взаимосвързано чудесно в хармония. Да се учим и подражаваме на природните закони.

Различията въсъщност не разделят, а обогатяват, внасят разнообразие и колорит. Колко по-сив, ограничен и скучен би бил светът без разноцветността, без жизнеността на устрема и дръзвовението!

Преди се апелираше към скромност. Но има красива скромност, която облагородява душевно, а не онази, която ограничава, не дава простор и криле на человека, прави го инертен. И обратно, външният свят беше непознат, чужд, различен и враждебен, от тук и нетолерантното отношение. Това поражда противоречия и конфликти. Дързост и толерантност - това е вътрешна сила. Дързостта - самонадеяна, самоцелна, показна, несъобразена с другия, често избива в агресия, за което има много примери, включително и в училище.

Точно неукрепналата духовно и като характер личност проявява агресия, която въсъщност е проекция на тази в обществото и на кризата в ценностите. Слабият е комплексиран и агресивен, а духовно силният - толерантен, овладян, стабилен.

Нека влезем в Европа с нашата дързост, с другостта ни, която ще обогатява, но и с толерантност, като се надяваме на същото в един нов и обединен, цивилизиран и хармоничен свят!

Юсуф Ахмед, XI^е клас

Толерантност

За толерантността -
знаят малко хора на света,
търпимостта между хората на Земята
е само мит, в който не вярват дори и децата.

Зашо, когато някой те изпреварва,
това във тебе сякаш фитила запалва
и бързаш ти да му върнеш „жеста“,
дори и да се наложи да караш с двеста.

Обладан от тази безумна надпревара,
естествено забравяш да спреш на светофара
и в последния миг виждаш, че пресича детето,
но уви - късно е вече - то е на небето...

Ако караш бавно и спреш на червено,
ако не правиш това, което е забранено,
ще закъснееш с пет минути за кафето,
но ще си спокоен, че е живо детето.

Помогни си сам, за да ти помогне и Бог,
затова остани човек и не ставай жесток,
трябва да мислиш за всяка своя постъпка -
дали тя нечие достойнство няма да стълка.

Не може в училище да правиш това,
което си научил в компютърната игра,
трябва да различаваш измислицата от реалността
и да знаеш добре какво е толерантността.

Не може ли просто с крачка встрани,
да сториш път на другия ти,
а не да си мислиш, че предизвиква те той
и веднага да си готов да налиташ на бой.

Колаж - Иван Желев, XII^в клас

Трябва различния от теб ти да уважаваш,
а не да мислиш само как да го унижаваш,
зашто независимо от това, че той е от друг народ,
не означава, че не може да води като твоя живот.

Затова, че има повече пари от тебе в джоба,
не трябва да таиш срещу него омраза и злоба,
или пък това, че се различава на цвят от твоята кожа,
не ти дава право в гърба му да забиеш ножа.

Когато видиш някой, попаднал в беда,
не му се присмивай, а подай му ръка,
зашто точно така се проявява толерантността
и един ден тя ще сплоти света.

Иван Попов, XII^з клас

Текстовете са наградени в училищния конкурс на тема „И дръзки, и толерантни“

ПОЗИЦИЯ

Толерантността (Приказка)

Преди много време, в една страна живели всички човешки чувства и качества. Тази страна носела името "Страната на емоциите", там всеки ден бил празник. Всички били приятели, били като едно голямо семейство.

Но един ден в тази чудна страна пристигнала неочеквана гостенка. Тази гостенка била Толерантността. Тя била красива, вежлива, добра и учтива, но нямала приятели. Ето затова пристигнала в "Страната на емоциите" - за да си намери приятели, защото без тях всички сме бедни, и за нея те щели да бъдат истинско семейство.

Както знаем, с всеки гост идват изненади... Изминала година, откакто Толерантността била пристигнала, но все още не можела да си намери приятели, всички я отбягвали. В това време се разнесъл слух, че в страната ще има война, но не каква да е, а война между живеещите тук. В тази война воювали едни срещу други Доброто и Злото, Любовта и Омразата, Животът и Смъртта... Но за да бъде с хубав завършек войната, те трябвало да бъдат толерантни едни към други. Тогава решили да се запознаят отблизо с нея и да я помолят за помощ. Сега бил моментът Толерантността да спечели тяхното доверие и приятелство, да стане част от тяхното семейство.

Толерантността се съгласила да им се притече на помощ и застанала на страната на Доброто, Любовта и не на последно място - на Живота.

Така, с общи усилия, и най-вече с помощта на Толерантността и Надеждата, те победили. Чак тогава всички чувства и качества обърнали внимание, че едно от тях е липсвало - това била Толерантността.

Така тя намерила приятели и станала част от тяхното семейство. По този начин Толерантността се появила в сърцата на хората.

Ако всички ние постъпвахме като Толерантността - да помогнем на своите приятели, а дори и на непознати, щяхме да разберем колко е важно човек да бъде толерантен към околните.

Това е историята за появата на Толерантността, за нейната борба и разбирането, че без нея ние не сме хора.

Толерантност

Красива сутрин
за един изискан господин.
Ден пореден
от живота му полезен.
Става, оправя се и на работа хуква,
жената, децата, по рамото потупва.
В колата се качва, пали, но... уви.
Кой ли отново забрави да зареди?
Към сградата нова и лъскава
той пешачката тръгва.
Среща бездомник гол и бос,
гледа - хората го подминават,
никой не му помага - ни онзи, ни тоз.
Спира се до него, усмивка му дарява
и с радост десет лева му подава.
Бездомникът, видимо щастлив,
прегръдки започва да раздава.
Нашият човек, с голямо сърце
и усмивка на лице
по пътя продължава.
Среща мършава и изгърбена старица,
явно много изстрадала женица.
Мъката си тя му разказва,
той своя мъдър съвет ѝ дава.
Изведнък усмивката ѝ грeйва на лицето,
пощипва тя господина игриво по нослето.
Успява да помогне и на таз, в нужда дама,
стига най-после и до сградата -
лъскава и голяма.
И ето го на таз история края,
ох, за малко щях да забравя!
Добри със хората бъдете
и толерантност към всички проявете!

Атанас Деспов, X³ клас

Иван Николов, IX⁹ клас

Илеана Камбурова, X⁹ клас

Толерантността е тъй забравена
и никой не се пита
зашо е природата направена.
Тъй ден след ден отлита.

А природата тайничко зове
да я спасим, някой да опита.
Бавно тя умира тъжно,
без никой дори да се запита

какво е обществото длъжно
във този миг да стори.
Ако всеки човек засее
едно дърво дори

и после го полее -
едно добро направил би.
Ако боклука си не хвърли
в тревата да лежи,

а в коша го захвърли -
на съвестта му няма да тежи.
И тогава може той да каже:
- "Толерантен мога да съм аз

към природата и всичко даже."
И още в този час
природата ще му покаже
благодарности към нас.

Красимир Янков, XII⁹ клас

Толерантност към природата

Що е толерантност?
Това да знае някой
има малка вероятност.
Културата ни май е във застой!

Природата ни е в опасност -
прокъсал се озоновият слой,
горите се изсичат
и климатът не е в покой.

Отровните ни газове изтичат,
а нищичко не правим ний.
Еднообразно дните ни протичат
и всеки се зад маската си крий.

Сонети

Уморих се да гледам бездушни лица.
Уморих се да плача.
Уморих се да мразя.
Защо слънцето не ме радва?

Защо не виждам своя път през света?
Зашото вече те няма до мен.
Зашото ми каза „Сбогом“.
Зашото си тръгна.

Как е възможно толкова
да си променена!
Преди бях всичко за теб,
а сега ме гледаш невиждащо.

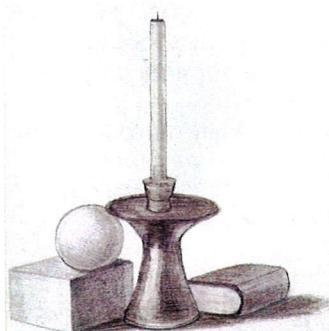
Сякаш не се познаваме.
Все едно сънувам сън...
Петър Въчков, X^o клас

Със свити юмруци и смръщени вежди
вървим ние вечно, ден подир ден,
и без да съзираем малка надежда,
безпътни се лутаме в тежкия плен.

Затворени пътно в омраза и злоба
не виждаме нищо живо навън.
Сами си пригответяме сила отрова,
от нея животът кошмарен е сън.

А може да бъде безкрайно различно!
А може да бъдем и много добри!
Сивите облаци да прогоним задружно,
сълзите да махнем от всички очи!

Аз моля ви! Отворете сърцата си!
Подайте на всички бездомни ръка!
Младен Костадинов, X^o клас

Станислав Димитров - 2006г.

Живот

Забързани в безумна надпревара,
бездушно тракат нашите стъпки.
Пътуват те към следващата гара,
където чакат неурдените ни сметки.

Къде отиваш ты, човече,
в забързания електронен свят?
Към тоз до теб ти обърни се
и вслушай се във неговия глас.

И запомни, че не е късно никога
да откриеш твойта скрита доброта.
И ако всеки туй направи-
светът ще се изпълни с красата.

Тодор Киров, X^o клас

Вятырът отвява любовта ни,
отвява всички чувства между нас,
животът ми без теб е празни думи,
думи, прошепнати без глас.

Пожарът в моето сърце
не би могла да потушиш,
дори да носиш нежност със ръце
нямаш си представа как грешиш.

Никога не ще забравя,
че ти обрече ме на самота,
тежка болест ми навлече -
това е тя едничка-любовта.

Завинаги ще те обичам аз,
завинаги, във всеки земен час.
Валентин Костов, X^o клас

Не мога аз да прося любовта ти,
да искаш да те видя.
Всеки ден без теб и част от мен умира,
всяка секунда без теб сякаш е вечност.

Свободата ти е скъпа, знам.
Искаш да ме обичаш със същия плам!
„Мразя те!“ Това мага да изрека,
но как да кажа на сърцето си:

“Спри да обичаш!”
Не мога, то иска да се бори.
Не знам дали с такава любов
някога на друг ще отвърна.

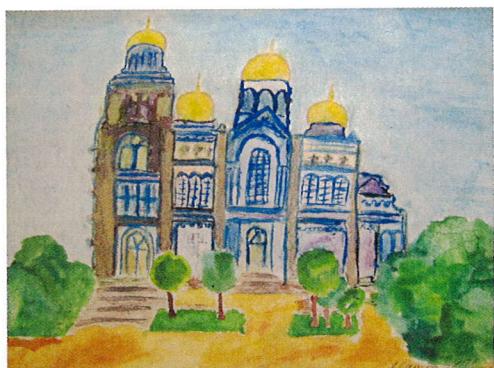
Но знай, че ти си този,
който ми дава причина да живея.
Томина Митрева, X^o клас

Всичко започва с нощта,
всичко затихва сега.
Ясна луната изгря,
покри полята със светлина.

Звездите на небето блестят,
тайствено шептят в нощта.
Чува се само ветрецът,
който се вее в безкрайността.

Дълбока като морето,
красива като любовта,
необятна като света-
това е нощта.

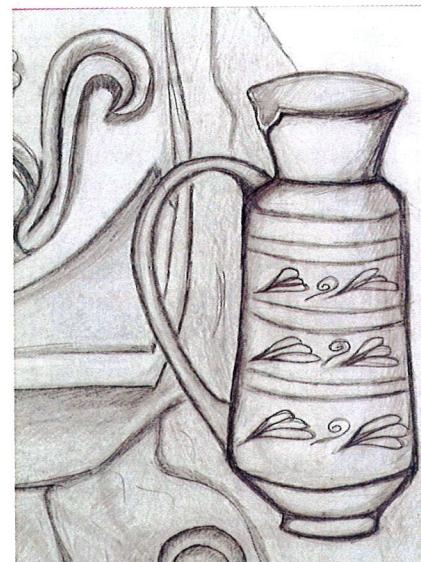
Светът тайните си крие
в тишината на нощта.
Михаил Стирянов, X^o клас

Мария Стоянова, XI^a клас

Самотна луна

Какво направих, Боже мой?
Страхувам се дори от тишината!...
Неспокойни са в мен сърцето и душата!
Нима страхът ще е моята сянка?
Нима това е моята съдба?
Искам да го изтръгна,
да бъде непознат за мен!
Толкова ми е трудно!
Трябва ли да съм в нечий плен?
Това ли ще бъде от тук нататък животът ми?
А къде останаха мечтите ми?
Страх ме е дори и да мечтая...
Нима това е краят?
Краят на едно детско безгрижие,
оковано вече в болка и насилие!
Искам да живея, искам да е, както преди.
Когато погледна небето,
отново да виждам безброй звезди!
Дали е истина това,
че когато падат една по една,
умира и една човешка душа?
Ако е така, нека угасне и моята звезда!
Но нека след нея няма следваща!
Когато умира една човешка душа,
поглеждам небето и отново
виждам падаща звезда...
Може би тогава луната
ще разбере какво е да живее в самота,
когато звездите падат една по една...

Кристина Кънева, IX° клас

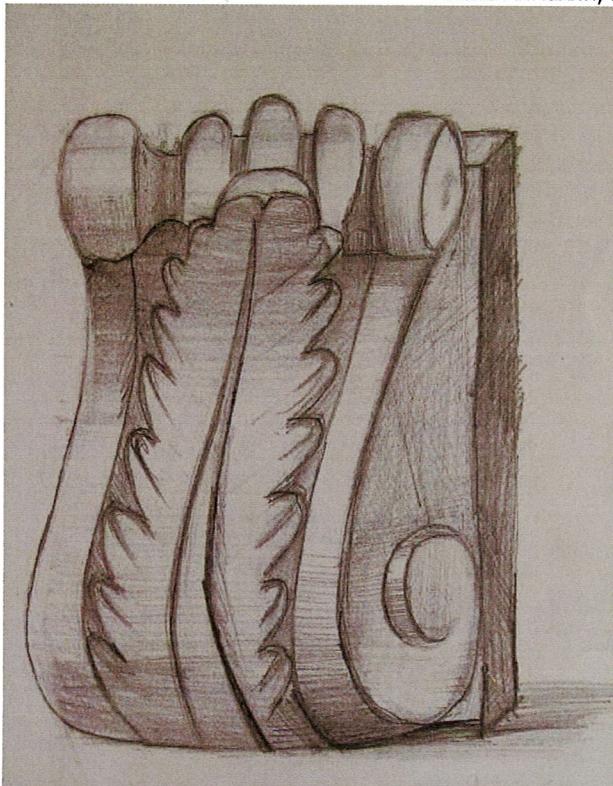
Петя Сотирова, XII^a клас

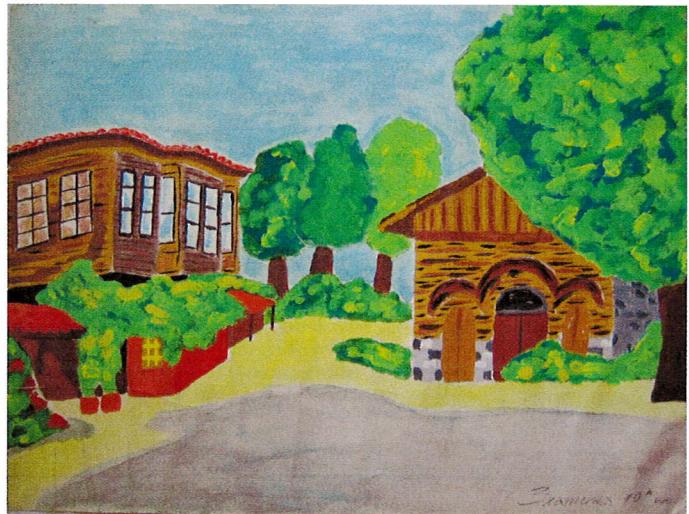
"Животът е това, което ни се случва, докато правим планове за бъдещето" (Джон Ленън)
(Ece)

Инаистина - животът е това, което ни се случва, докато правим планове за бъдещето. Но в нашето забързано ежедневие ние рядко спираме, за да се насладим на мига. А трябва да пострем, за секунда поне, и да оценим, и да изпитаме удоволствие от малките неща в живота, които ни носят истинска радост. Забързани, разтревожени, с мисли, постоянно насочени в бъдещето - това сме ние. А трябва да намалим темпото, колкото можем повече, и да даряваме нашите роднини, близки, приятели, и дори животните, които ни заобикалят, с повече любов и грижи, и да им се наслаждаваме. Защото животът минава толкова бързо, както шепа пясък изтича между пръстите. А водейки този забързан начин на живот, ние само ускоряваме този процес. И един ден се събуждаш останял и оствънаваш, че е имало толкова много неща, които си е струвало да изживееш, а не си. И за тях е вече късно. Разбира се - това не означава, че трябва да водим прекалено спокоен или разгулен живот и да постъпваме без да се замисляме за последствията. Напротив! Трябва да анализираме всяка ситуация и да взимаме най-добрите решения. Трябва да имаме амбиции за живота си и да направим всичко възможно те да се осъществят. Въпреки че единственото сигурно нещо на този свят е, че няма нищо сигурно. Никога не знаеш какви случайности може да ти поднесе животът и точно това го прави интересен. Но според мен „случайност“ е псевдоним на Бог, когато той не иска да се подпише с името си. И вярвам, че Бог е приготвил определена съдба за всеки от нас, но това не означава, че всеки провал трябва да приписваме на тази съдба. Освен това ни е даден избор. Или отстояваш и се бориш за това, което искаш от живота, или получаваш едно голямо нищо. И ако спрем поне за миг и се замислим, ще разберем кои са истински важните ценности в живота: семейството, близките, да направиш добро някому и да знаеш, че светът е станал поне мъничко по-добър. Това са нещата, за които си струва да живееш!

Алекс Анмахян, X^o клас

Мирослав Стоянов, XII° клас

Златина Ангелова, XI^a клас

"Голи са без книги всички народи"
(Ece)

Книгата - извор на знание и познание, е едно неземно творение в света. Тези писмена са може би едни от най-важните неща в човешкия живот. Те те карат да се замислиши и обърнеш глава към нещата, които си направил.

Народ без книги е като човек без ръце - знае как да ги използва, но ги няма. Всеки някога се е докосвал до литературата и знае, че без нея хората са загубени. Ако нямаши книги и нямаши кой да ги пише, едва ли ние щяхме да знаем нещо за миналото си. За мен книгата е извор на познание, от нея човек може да научи повече, отколкото може да види. Да можеш да усетиш в ръцете си това творение е все едно да можеш да летиш. Книгите могат да те отнесат на места, за които дори не си и подозирал, да те накарат да видиш невидимото, а след това да те върнат по начин, възможен само за тях. Народ без книги е народ без култура и познание за миналото, народ без любов и красота в живота. Не знам какво мислите вие, но според мен книгата е тази, която ни учи. Не друго, а само книгата може да те накара да се замислиши. Тя е тази, която държиши винаги под ръка, когато ти е нужна, единствено тя е тази, която може да ти покаже верния път в живота. Нейните, изпълнени със знание страници, са като водите на една река - не спират да се менят, винаги носят нещо ново със себе си. За мен народ без книги няма, защото без тях, той би се погубил, би изчезнал като вятъра, който минава през клоните на дърветата - бързо и безшумно. Всички обичаме книгите и всички сме чели поне една, защото те са тези които те карат да не забравяш кой си. Както често казват хората: "Книгата е майка на знанието", тя носи със себе си поуки и уроци, които само тя може да ти даде. Книгата е като майка за всеки един от нас, защото чувството за сигурност, което тези писмена те карат да изпитваш, може да се сравни единствено с майчината топлота. Невъзможно е да няма книги, да няма какво да оставиш на следващите поколения, защото макар да не са най-обичани в наше време, те са част от това, което ще завещаем на децата си. Обичта към тези творения никога няма да изчезне, защото независимо че са по-големи от компакт-диск, по-тежки от дискета, те никога няма да бъдат заменени. За мен книгите са като врати, врати, които ми показва нови неща, щом пристъпя прага й. Тя ме кара да мечтая да се отдам напълно на това, което чета, да забравя всякакви грижи и тревоги. Затова, ако няма книги, няма да има народи, а само тълпа от хора.

Книгата е майка на знанието, майка на всяка наука и всяко изкуство. Тя е тази част от света, без която не можем. Красотата и топлотата, която нося със себе си, можеш да усетиш от всяка нейна страница. Книгата е тази, която прави света цял, тя е общото звено между всички народи, а народ без книги е като народ без дрехи. "Голи са без книги всички народи"... ("Проглас към Евангелието").

Димитър Турманов, X^o клас.

Един ден от моето ежедневие (Ece)

Седя пред прозореца и гледам улицата, която става все по-многолюдна и оживена. Слънчев лъч се пречупва през стъклото и се отразява на отсрецната стена. Дошъл е новият ден. Как ли ще премине? Ще успея ли да го изживея така, че в края на деня да не съжалявам за пропуснатите възможности? От моята скромна житейска практика съм се научил да живея с настоящето, да не разглеждам миналото като приключение, да не очаквам прекалено много от бъдещето. Трябва да живеем сега, в този ден, в този миг, с живота, който сами си създаваме. И всеки нов миг да бъде по-стойностен и по-красив от отминалния. Английският писател Самюел Смайлс казва: „Жivotът на човека се измерва с това, което той е направил и изживял в него”.

Всеки ден от моето ежедневие е низ от големи и малки събития, възприятия и емоции, които ми се случват, когато съм пред компютъра, на училище, във фитнеса, когато си подгответ уроците или просто се любувам на луната, високо в планината.

Грабвам малките гири и започвам упражнения. Всяка фибра на тялото ми се събужда и активизира. Единната система, материя - дух се включва на пълни обороти.

След освежаващия душ и топлото мяко сядам пред бюрото. Започвам работа с най-трудната задача за деня: решаване на примерен тест за държавен изпит по български език и литература. Докато чета текста за крал Артур и рицарите на кръглата маса, си спомням за „моралния кодекс” на рицарите от книгата на Осоговска. Рицарят е благороден воин, защитаващ вярата, бедните и всички поданици. Сравнявам го с нашите политици, които всяка вечер от синия еcran ни залъгват с празни приказки...

Следващите въпроси от теста са свързани с българската история. Преди да отговоря, отварям сайтове за нашите прадеди. Възхищавам се на тракийското златно съкровище, което обикаля света и кара стара аристократична Европа да се преклони пред културата на един народ, който въпреки седемвековното чуждо робство (османско и византийско) е съхранил своята идентичност и своя език.

Сайтът за Златния век на България ме връща във времето на цар Симеон Велики, когато страната ни е една от най-могъщите в света, когато българското слово се нарежда до трите свещени езика: еврейски, латински и гръцки.

Стрелките на часовника отмерват всеки ход на моето задъхано ежедневие, остава ми малко време до училище. Набързо наизустявам закони и формули по физика, преглеждам задачите по математика. Добре, че снощи направих домашното по ел. чертане. Мисля си - защо е толкова натоварена учебната програма? Има ли полза от толкова много предмети, които нямаме физическа възможност да усвояваме?

Нахвърлям учебници и пособия в раницата и хуквам към школото. Пътъм се обаждам на приятели. Компанията става все по-шумна и по-голяма. Един през друг се надпреварваме да обсъждаме и осмиваме поредното телевизионно шоу, имитираме тази или онази „звезда”. В последната секунда влизаме в кабинета.

Започва втората, най-отговорната част от моя ден. Трябва да покажа какво съм усвоил, какво съм пропуснал, да защитя своето „Аз”. В часа по етика и право обсъждаме есете на тема: „Кои права и свободи на човека не могат да бъдат ограничавани при никакви обстоятелства?”. Всеки учебен час обогатява нашите знания и умения, прави ни по-добри и по-честни. Въпреки трудната тема, почти всички са защитили основната идея, че правата и свободите се отнасят до всички хора по света, дори и за тези, различаващи се от нас, защото и те са хора и имат същите потребности като човешки същества. В този объркан и конфликтен свят всеки един от нас трябва добре да познава фундаменталните права и свободи, за да се защитава, когато те бъдат нарушавани.

В час по български език сме най-подгответи. Уроците преминават във ведра и приятелска атмосфера. С толерантност и тактичност нашата учителка не само ни учи, но и ни възпитава да уважаваме чувствата и труда на другите, да бъдем преди всичко Човеци. Наблюдавам ентузиазма на съучениците си, стремежа на всеки да се включи в диалога, да защити своята позиция. И си спомням прочутата фраза на древногръцкия философ Сократ: „Аз знам, че нищо не знам”. Никой смъртен сам не може да постигне истината. Само когато признаем своето незнание, с взаимни въпроси и отговори можем да търсим и откриваме истината.

Един след друг се нижат часовете. След схемите и формулите по физика следват дългите преводи по немски. С весел гълът тичаме към физкултурния салон. Четиридесет минути физическо разтоварване.

Инакрая е часът по математика. С последни сили преписвам теоремата от дъската...

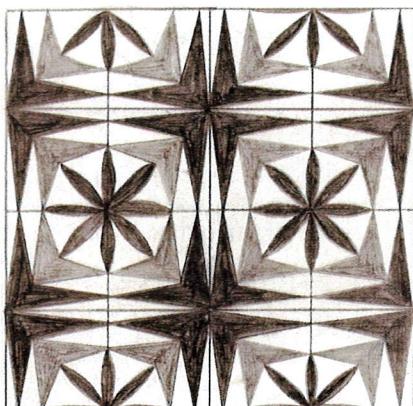
Най-после - любимият звънец... През глава хукваме към изхода. След няколко пресечки се разделям с приятелите си. Бавно вървя по пътя за дома, леденият вятър удря лицето ми и като че ли ми отнема натрупаната умора. Спирал се пред входната врата. Вече знам! Разбрах! Трябва да мисля за другите, да бъда търпелив, да вярвам в съществуването на Бог. Само така ще предам цел и смисъл на всеки ден от моето всекидневие, на моя живот.

И както казва френският писател Балзак: „Жivotът не е нито удоволствие, нито мъка, а една трудна задача, с която сме натоварени”.

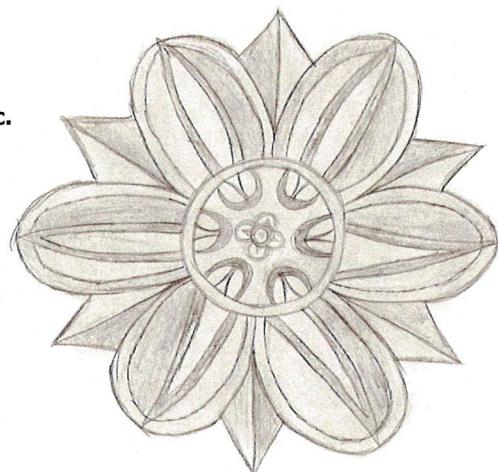
Александър Аврамов, X^o клас

Размисли

**Небето потъмняло бе от злоба
и тишината цепеше с гръмовен глас.
Изсипа се дъждът като отрова,
животът спря, разбягаха се хората.
Излязох бос и тръгнах по асфалта,
вървях и дишах огнения прах.
Замислих се и замълчах за малко,
не чувствах нито болка, нито страх.
Защо родил съм се не зная,
не зная и кога ли ще умра.
Единственото, за което си мечтая,
е да мога да възпра дъжда.**

Мартин Стоянов - 2006г.

Никола Апостолов, X^o клас

Методи Далов, XII° клас

Животът на прага на смъртта

(Ece)

Замисляли ли сте се някога какво би станало, ако някой ви каже, че ви остават 24 часа живот? Че след 24 часа нещата за вас няма никога вече да бъдат същите, няма да се разхождате из парка, извеждайки кучето, никога няма да се наслаждавате на изгрева, който подминавате всяка утрин, няма да обичате и да бъдете обичани...

Звучи като филм, нали? За някои да, ала за други това е самата горчива реалност. Дори и в момента, докато пиша тези редове, часовникът за някои продължава да отброява последните минути от живота. Ами ако тиктака и за нас, въпреки че не го чуваме? Ако утре има Трета световна война и милиони съдиби бъдат заличени? Ако само за миг изчезнем като цивилизация? Май звучи като филм, нали? Но това може да е самата истина... за жалост. Именно затова трябва да изживеем всяка минута... не, не минута, а всяка секунда пълноценно, за да сме щастливи, за да сме видели света от по-добрата му страна. Затова трябва да се научим да ценим малките неща, които са незабележими на пръв поглед. Това са например жестовете, защото една прегръдка, едно ръкостискане, дори едно намигане могат да струват повече от всичко на света. За някои това е така, докато за други не е. Различни хора, различни начини на мислене, различно дефиниране на понятието „пълноценен живот“. Защото животът не е константа, той има различни стойности и различна форма. Или казано по друг начин-животът е променлива величина в уравнението на съдбата ни, която трябва да открием и преоткриваме всеки ден, за да можем с ръка на сърцето да кажем, че сме „ЖИВЕЛИ“. И колкото повече редове изписвам, толкова повече започвам да ценя това, което съм... и тези, които са около мен, и благодаря, че всичко е наред и може би ще има утре. Ами... ако няма? Ако за последен път затварям вратата на дома след себе си? Ето - това е единият урок, който научаваме в своя живот, че трябва да бъдем поне малко подгответи за всичко, което може да ни се случи. А какво ще направите вие, ако знаете, че изживявате последните мигове от поредния ден-подарък от съдбата? Замислете се сериозно! Смразяващо е, нали? Същото изпитвам и аз, изричайки тези думи. В такъв момент всичко се обръща с главата надолу. Просто затваряш очи и... животът ти минава като на кинолента. Ето я първата глътка въздух, първото колело. А ето я и първата истинска любов, целувката... Ами семейството... ето ги и всички тях. Виж как се усмихват-толкова са близо! Опитваш се да ги докоснеш, но уви... те се изпаряват, както и времето, което ти остава. Сещаш се за всичко, което си могъл да сториш, а не си. И тогава идват сълзите, стичащи се по невинното лице, и се отдаваш на емоциите. Но това е нормално, знаейки как ще свърши всичко. В такъв момент аз бих искал да остана сам със себе си, за да направя оценка на това, което съм бил, на това, което съм, и на това, което съм могъл да бъда. Бих поискал прошка дори и от враговете си, прошка от приятелката си за времето, в което не съм я карал да се чувства специална. Бих я погледнал за пореден път в сините очи, които в този момент могат да бъдат сравнени с нежна, стичаща се планинска река, в която аз се давя, търсейки точните думи, които са: „Обичам те!“, бих прекарал пръсти през косата ѝ и бих я целунал, както никога досега. В такъв момент човек иска времето да спре и този миг да продължи вечно, въпреки болката, въпреки сълзите. И казваш „Сбогом“ на абсолютно всичко: на семейството, на приятелите, на враговете. Но най-важното - казваш „Сбогом“ на самия себе си! Остават ти секунди, а ти имаш толкова незавършени дела, толкова неизречени думи... И тогава оствънаваш света, разбиращ самия себе си. За пръв път си в пълна хармония с всичко и всички... но уви! Вече е късно. Няма връщане назад. Отдаваш се на разкъсващата те болка, знаейки, че всичко е свършило и няма връщане назад. Ето тогава: тик-так, тик-так и пружината на часовника се скъсва, ала ти вече не усещаш нищо. Ти вече не си себе си, ти си това, което ще бъдеш. За теб вече няма часовник, който отброява оставащото време, докато за някой друг часовник продължава да тиктака: тик-так, тик-так...

Веселин Динев, X^o клас

Моето мигновение в любовта

Чувство красиво напира у мен,
подобно на клон, разцъфтял и зелен.
Любовта ме замайва, вървя, сякаш плувам
и сякаш те виждам или така ми се струва.
Седиш и ме чакаш на нашата пейка,
а отгоре дъждът сякаш се сипва от лейка.
И никой не знае, че за пръв път с целувка
ти ми казваш: „Обичам те и няма преструвка“.
Дано винаги любовта да я има -
красива през лятото, както и зиме!
Но дори да изчезне, ще остави в замяна
нещо много красиво и малко засмяно.
Ще ме боли дълбоко раздялата тежка,
но ще попитам съдбата: „Не стана ли грешка?“

Петър Чан, X^o клас

Елисавета Георгиева, IX° клас

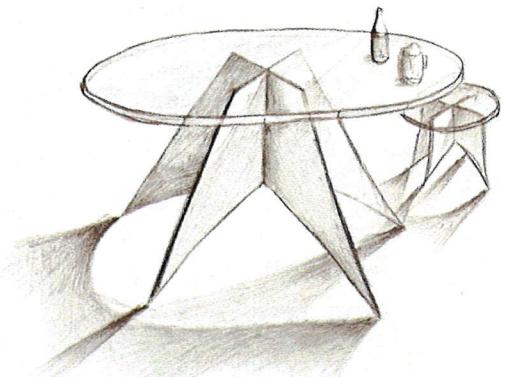
Вдъхновение

Обичам аз вълните на морето,
когато галят нежно пясъчния бряг,
и облаците бели във небето,
препускащи във своя вечен бяг.

Когато леко ме обгръщат
с прегръдката на влюбена жена,
с покоя си душата преобръщат,
нонасят я на ангелски крила.

Обичам да се спирам пред приоя,
да идвам тука всеки ден,
да си припомням думите на тоя
поет, що бе възляп ги преди мен.

Максим Киров, X^o клас

Димо Марков, XI° клас

ЖИВОТ

Великите българи

"Великите българи" е телевизионен формат, който Българската Национална Телевизия (БНТ) реализира по модела на Би Би Си "Great Britans". След големия успех на проекта през 2002 г. във Великобритания, той се продуцира и в Германия, Франция, ЮАР, САЩ, Канада, Холандия, Финландия, Белгия и Чехия. Във всяка една от страните реализацията му предизвиква национален дебат относно това кой заслужава да бъде определен като велик, какви са критериите, на които трябва да отговаря една велика личност. Идеята на "Великите българи" е на базата на широк дебат да се провери каква е нашата ценностна система. Васил Левски беше избран за най-великия българин на всички времена според зрителските гласове в кампанията „Великите българи".

Велики мисли на Васил Левски

"Ние гоним царя и неговите закони!"

"Ако спечеля - печели цял народ, ако изгубя, губя само мене си!"

"Ако е за Българско, то времето е в нас, и ние сме във времето, то нас обръща и ние него обръщаме."

"Да бъдем равни с другите европейски народи зависи от нашите собствени задружни сили."

"Целта ни в Българско е братство с всекиго, без да гледаме на вяра и народност. Ще има едно знаме, на което ще пише: „Свята и чиста република.“"

"За Отечеството работя, байо! Кажи ти мойте и аз твоите кривини, па да се поправим и всички да вървим наедно."

"Аз съм посветил себе си на отечеството си още от 1861-о, да му служа до смърт и да работя по народна воля..."

"Историята ни няма да прикачи заслугите ми другиму."

"Дързост и постоянство!"

"Аз съм се посветил на отечеството си - жертва за освобождението му, а не да бъда кой знае какъв."

"Днешният век е век на свободата."

"За враговете на Демокрацията и Републиката - СМЪРП!"

"Поз, който ни освободи, той ще ни порови."

Материал на Михаил Стирянов, X³ клас

Не сте сами - целият свят е с вас!

Ihr seid nicht allein

Oh Gott, verbiete diesen Wahnsinn,
acht schreckliche Jahre.

Tu das Gute für unsere Schwestern,
dass sie in die Heimat kommen.

Tu es so, dass die Wahrheit
aus ihren Augen strahlt,
dass die fünf unschuldigen Mädchen
die Sonne wieder sehen.

Ihr seid nicht allein,
mit euch sind wir tags und nachts.
Ihr seid nicht allein,
oh Gott, bewahre sie noch.

Und lass das Gute siegen,
Du, mein Gott, der alles siehst.
Tu es so, dass unsere Schwestern
nach Hause kommen.

Ihr seid nicht allein,
mit euch sind wir tags und nachts.
Ihr seid nicht allein,
oh Gott, bewahre sie noch.

Ihr seid nicht allein,
mit euch sind jung und alt.
Ihr seid nicht allein,
Bulgarien erwartet euch!

Не сте сами

Боже, спри това страшно безумие,
осем кошмарни години,
направи така, че сестрите ни
да се върнат в Родината.

Направи така, че да грейне
истината в очите им
и да видят отново слънцето
петте невинни момичета.

Припев:
Не сте сами ,
със вас сме денем и нощем.
Не сте сами,
пази ги, Боже, още.

И нека доброто да победи,
Ти, Господи вездесъщи,
направи така, че нашите сестри
да се върнат вкъщи.

Припев:
Не сте сами,
със вас сме денем и нощем.
Не сте сами,
пази ги, Боже, още.

Не сте сами,
със вас сме млади и стари.
Не сте сами,
очеква ви България!

Текст - Михаил Белчев